

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci žalobcu: **J.**, bytom **V.**, zastúpeného advokátom JUDr. **M.**, **H.** proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Odbor poriadkovej polície**, Špitálska č. 14, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. **KRP-698-1/PP-2006** zo dňa 10.11.2006, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. **2S 13/07-24** zo dňa 12.12.2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. **2S 13/07-24** zo dňa 12.12.2007 **m e n í** tak, že **rozhodnutie žalovaného č. KRP-698-1/PP-2006 zo dňa 10.11.2006 v spojení s rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV č. p. ORP-1-11/PP-OD-2000-IV zo dňa 21.9.2006 z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie rozhodnutia č. p. **KRP-698-1/PP-2006** zo dňa 10.11.2006, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva PZ SR Bratislava IV č. p. **ORP-1-11/PP-OD-**

2006-IV, zo dňa 21.9.2006 o odňatí zbrojného preukazu s poukazom na skutočnosť, že žalobca podľa vyjadrenia Osobitnej komisie Prezídia Policajného zboru Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „osobitná komisia“) prestal podľa § 19 ods. 2 písm. g/ zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive (ďalej len zákon) spĺňať podmienku spoľahlivosti. O trovách rozhodol tak, že právo na ich náhradu žalobcovi nepriznal.

V dôvodoch rozsudku krajský súd konštatoval, že správne orgány konali v súlade so zákonom, ak žalobcovi odňali zbrojný preukaz na tom skutkovom základe, že žalobca prestal spĺňať jednu zo zákonných podmienok, a to spoľahlivosť držiteľa zbrane. Poukázal na negatívne vymedzenie pojmu spoľahlivosť vyplývajúce zo zákona, v zmysle ktorého sa za spoľahlivého nepovažuje ten, kto podľa zistení Policajného zboru nedáva záruku, že zbraň nezneužije a ak držiteľ zbrane prestane túto podmienku spĺňať, je správny orgán oprávnený rozhodnúť o odňatí zbrojného preukazu, pričom vychádza zo stanoviska osobitnej komisie, ktorým je správny orgán viazaný.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie a navrhol ho zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Namietal podklady, z ktorých vychádzala osobitná komisia pri vydaní stanoviska a skutočnosť, že nemal možnosť sa s nimi oboznámiť a zaujať k nim postoj, v čom videl porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských opráv a základných slobôd.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu a konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu krajského súdu ako aj z administratívneho spisu žalovaného zistil, že žalobca bol držiteľom zbrojného preukazu č. A. vydaného dňa 7.4.2005 Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Bratislava IV s platnosťou do 5.8.2008.

Prvostupňový správny orgán svojim rozhodnutím č. p. ORP-1-11/PP-OD-2006-IV zo dňa 21.9.2006 žalobcovi odňal tento zbrojný preukaz z dôvodu, že podľa stanoviska osobitnej komisie podľa § 19 ods. 3 a 4 zákona nespĺňa podmienky v zmysle § 19 ods. 2

písm. g/ zákona, pretože nedáva záruku, že zbraň nezneužije a teda sa nepovažuje za spoľahlivú osobu.

Na odvolanie žalobcu žalovaný svojím rozhodnutím zo dňa 10.11.2006 č. p. KRP-698-1/PP-2006 prvostupňové rozhodnutie potvrdil s poukazom na § 19 ods. 3 zákona podľa ktorého je policajný útvar viazaný stanoviskom osobitnej komisie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1Sžo 47/2008 zo dňa 17.4.2008 prerušil podľa § 109 ods. 2 písm. c/ OSP konanie o odvolaní žalobcu proti rozsudku krajského súdu z dôvodu, že na Ústavný súd Slovenskej republiky bol podaný návrh na rozhodnutie o súlade ustanovení § 19 ods. 2 písm. g/ a § 19 ods. 3 a 4 zákona s Ústavou Slovenskej republiky v spojení s Listinou základných práv a slobôd a s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd

Ústavný súd nálezom PL. ÚS 15/06-95 zo dňa 20.5.2009 rozhodol v bode 2., že ustanovenie § 19 ods. 3 a 4 zákona nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 prvou vetou a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Uvedený nález bol dňa 1.10.2009 vyhlásený v Zbierke zákonov pod č. 382/2009.

Ústavný súd Slovenskej republiky k ustanoveniu § 19 ods. 3 zákona v náleze konštatoval, že vo veci žiadosti o vydanie zbrojného preukazu alebo zbrojnej licencie prebieha pred policajným orgánom konanie, ktorého výsledok je rozhodnutie o vydaní alebo nevydaní preukazu či licencie. Do tohto však ustanovením § 19 ods. 3 zákona vstupuje bližšie nedefinovaná osobitná komisia, ktorú môže policajný orgán požiadať o stanovisko, konania ktorej žiadateľ nie je účastníkom, jej rozhodnutie (stanovisko) žiadateľovi nie je doručené, hoci sa dotýka jeho základných práv a slobôd. Uviedol, že stanovisko osobitnej komisie nemožno pokladať za „odborný posudok“ alebo vyjadrenie k veci, pretože pre rozhodujúci policajný orgán je záväzná a netýka sa neprávnej odbornej otázky, ale týka sa celkového posúdenia žiadosti vrátane bezúhonnosti a spôsobilosti žiadateľa, pričom takéto zložité skutkové, odborné a právne posúdenia prislúcha orgánu verejnej moci a tento spôsob konania o žiadosti je v právnom štáte neakceptovateľný, pretože nenapĺňa jeho základné princípy a narušuje všetky princípy použiteľné v konaní pred orgánom verejnej moci. Argumentoval, že žiadny verejný záujem nemôže ospravedlniť, že o právach fyzickej alebo právnickej osoby rozhoduje orgán, s ktorým vôbec nepríde do kontaktu, je mu neznáme rozhodnutie tejto

komisie, jej zloženie a spôsob konania pred ňou. Ústavný súd konštatoval, že čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ukladá zákonodarcovi povinnosť chrániť princípy materiálneho právneho štátu vrátane právnej istoty, pričom jedným z jej prvkov je aj zrozumiteľnosť právnych noriem a na nej založená predvídateľnosť konania orgánov štátnej moci. Ak zákonodarca opomenul alebo nevytvoril takýto postup v zákone, vzniká tým ústavná prekážka brániaca štátnemu orgánu konať v rozsahu zákona (čl. 46 ods. 1 ústavy), čím priamo dochádza k paralyzovaniu činnosti orgánu verejnej moci. Dôvodil, že nejasnosť v zákone zakotvených pojmov samotných alebo nejasnosť ich možného výkladu účinne bráni osobám žiadajúcim o vydanie zbrojného preukazu alebo licencie konať tak, aby získali vydanie povolenia alebo zistili dôvody jeho nevydania. Označený právny stav neobsahuje ani procesný predpis pre činnosť komisie, resp. neupravil otázku, aké procesné predpisy sa vzťahujú na jej činnosť a rozhodovanie.

V súvislosti s ustanovením § 19 ods. 4 zákona ústavný súd poukázal na skutočnosť, že toto je organickou súčasťou úpravy postavenia a existencie osobitnej komisie a keďže námietka nesúladnosti s princípmi ústavnosti právneho štátu sa vzťahuje na ustanovenie § 19 ods. 3 zákona, vzťahuje sa aj na ustanovenie § 19 ods. 4, a to aj pokiaľ ide o námietku neposkytnutia ochrany podľa § 46 ods. 1 ústavy.

Podľa článku 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ak ústavný súd svojím rozhodnutím vysloví, že medzi právnymi predpismi uvedenými v odseku 1 je nesúlad, strácajú príslušné predpisy, ich časti, prípadne niektoré ich ustanovenia účinnosť. Orgány, ktoré tieto právne predpisy vydali, sú povinné do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu uviesť ich do súladu s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami vyhlásenými spôsobom ustanoveným zákonom, a ak ide o predpisy uvedené v odseku 1 písm. b) a c), aj s inými zákonmi, a ak ide o predpisy uvedené v odseku 1 písm. d), aj s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. Ak tak neurobia, také predpisy, ich časti alebo ustanovenia strácajú platnosť po šiestich mesiacoch od vyhlásenia rozhodnutia.

Podľa § 41a ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Ústavnom súde SR“) právny predpis, jeho časti alebo niektoré jeho ustanovenia

strácajú účinnosť dňom vyhlásenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky v Zbierke zákonov Slovenskej republiky.

Podľa § 41b ods. 2 zákona o Ústavnom súde SR ostatné právoplatné rozhodnutia vydané v občianskoprávnom alebo správnom konaní na základe právneho predpisu, ktorý celkom, sčasti alebo v niektorom ustanovení stratil účinnosť, zostávajú nedotknuté; povinnosti uložené takýmito rozhodnutiami nemožno nútene vymáhať.

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že ak Ústava Slovenskej republiky a na ňu nadväzujúci zákon o Ústavnom súde SR ustanovujú, že nesúladne predpisy sa rušia, znamená to, že dňom vysloveným v publikovanom náleze končí ako účinnosť právneho predpisu, tak zaniká jeho platnosť. V prípade jednotlivých ustanovení sa anulujú nálezom vyriešené ustanovenia.

S poukazom na čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a v nadväznosti na citované ustanovenie § 41a ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. dňom vyhlásenia nálezu č. k. PL. ÚS 15/06-85 v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, t. j. dňom 1.10.2009 stratili ustanovenia § 19 ods. 3 a 4 zákona účinnosť.

Nadobudnutím záväznosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky jeho vyhlásením v Zbierke zákonov je týmto rozhodnutím viazaný každý a vo zvýšenej miere - z hľadiska osobitnej ústavnej zodpovednosti – súdy (viazanosť súdu rozhodnutím ústavného súdu priamo upravuje aj ustanovenie § 135 ods. 1 OSP, podľa ktorého je súd viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom, alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná).

Predmetom súdneho prieskumu podľa ustanovení piatej časti OSP bolo rozhodnutie žalovaného vydané aj na podklade stanoviska osobitnej komisie podľa ustanovení § 19 ods. 3 a 4 zákona, ktoré vyhlásil Ústavný súd Slovenskej republiky za nesúladne s Ústavou Slovenskej republiky a ktoré stratili účinnosť, na ktorú skutočnosť znamenajúcu, že uvedený orgán nespĺňal kritériá vyžadované pre konštatovanie jeho súladu s ústavou, čím bola dôvodne spochybnená zákonnosť napadnutého rozhodnutia, musel odvolací súd pri rozhodovaní prihliadať, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím z dôvodu podľa

§ 250j ods.2 písm. e/ OSP (z dôvodu zistenia takej vady v konaní, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia) zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Odvolačí súd náhradu trov konania úspešnému žalobcovi nepriznal s poukazom na ustanovenie § 150 OSP považujúc za dôvody hodné osobitného zreteľa vonkajšie okolnosti majúce za následok zrušenie napadnutých rozhodnutí, ktorých pôvod bol však mimo účastníkov konania, ktoré nevyvolal žalobca a neboli ani v dispozícii žalovaného, ktorý v čase rozhodovania vychádzal z platnej právnej úpravy a preto by nebolo v súlade s dobrými mravmi zaviazat' ho k náhrade trov konania.

P O U Ć E N I E : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 3. novembra 2009

**JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:

Eubica Kavivanovová